

[Lysholt Hansen.]

spare op, som man hidtil har gjort. Jeg tror, det er meget værdifuldt, at man følger det. Jeg har selv fulgt det også inden for de sidste par måneder, og det viser sig dér, hvor jeg kan følge det, at det er fortsat sådan, at folks opsparing er ikke alene gået i stå, men man forbruger. Det kan jo ikke blive ved at fortsætte, for så er det en fejl økonomisk politik, der er lagt op. Jeg synes, vi må have nogle kommentarer, måske også fra økonomiministeren, til det, jeg her har nævnt. Hvad er årsagen til, at de 1,7 milliard kr. ikke var tilstrækkelig til at få rettet handels- og betalingsbalancen op? Hvad er årsagen til, at de yderligere 82 pct., altså ca. 1½ milliard kr. mere, heller ikke kunne hjælpe? Videre spørger jeg: hvorfor fortsætter man i det kommende år med samme kasseoverskudspolitik, hvis ikke det hjælper? Vi må have en bedømmelse af det. Der er grænser for, hvor længe man kan blive ved med at køre med en gal økonomisk politik. Jeg håber, vi får nogle af disse bedømmelser i dag, det vil være værdifuldt for folketingets arbejde.

Når vi nu hører disse tal, som jeg her nævner, med et kasseoverskud på 3,1 milliard kr., så virker det jo lidt småt, at man har lavet så stort et nummer ud af i pressen, at „støvsugerbanden“ kunne spare 600 mill. kr. Nu ser jeg, at den skal i gang igen. Det er noget, man ser i aviserne, jeg ved ikke, om det er rigtigt, men det skål den tilsyneladende. I den forbindelse vil jeg da gerne spørge ministeren: hvis den nu skal i gang igen, hvor meget skal „støvsugerbanden“ eller ministeren så spare, og hvor meget vil det så hjælpe på handels- og betalingsbalancen, som jo er det afgørende økonomiske problem? Er det 500 mill. kr., der vil hjælpe regeringen nu, eller hvor meget er det? Man troede sidste år, at det var 1,7 milliard kr., man fik 3,1 milliard kr., og det gik endnu værre, end nogen havde drømt om.

Grethe Philip: Da den nye tjenestemandsløve blev vedtaget med betydelige lønforhø-

jelser, og i særlig grad lønforhøjelser, der kom de højere aflønnede tjenestemænd til gode, var det under den ganske absolutte forudsætning, at der samtidig skulle ske en omfattende bensanering. Det er der også foregået. Vi ved, at lønningsrådet har arbejdet med disse spørgsmål, og at man efter lange drøftelser har truffet beslutning om at ca. 11.000 honorarordninger skulle bortfalde. Når jeg nævner tallet 11.000, så må vi dog tage med i betragtning, at ca. de 4.000 er opstået igen på en anden måde; det drejede sig om vederlag for ydelser, som man under alle omstændigheder synes burde fortsætte og man fik ordnet sig med en form for tillæg. Men tilbage bliver stadig væk at der har været tale om bortfald af ca. 7.000 honorarer.

Vi var alle sammen klar over, at der ved bortfaldet af disse mange honorarer var tale om en grovsortering. Der var ikke tid og mulighed for at gå hvert enkelt honorar igennem, og derfor måtte vi også vide, at der ville opstå spørgsmål om videreførelse af nogle af disse honorarer, som man ved grovsorteringen afskaffede.

Nu er det imidlertid kommet frem under behandlingen af tillægsbevillingslovforslaget, som det allerede er nævnt tidligere her, at de forskellige styrelser selv er gået i gang med i et vist omfang at udbetale honorarer uafhængigt af, om de havde bevilling til det eller ej. I nogle tilfælde, og det må siges at være særdeles beklageligt for ikke at sige groft, har de endda uden bevilling udbetalt honorarer uden at tage nogen form for forbehold. Det er det, der er grunden til, at vi i et enigt finansudvalg er kommet med denne meget skarpe udtalelse i betænkningen om, at her foreligger der et forhold, som vi må påtale. Jeg mener, at det er overordentlig farligt, hvad der er sket her, og jeg mener, at hvis det fortsætter, så er vi i virkeligheden inde i noget, som betyder, at grunden under hele vores bevillingssystem skrider.

På den anden side synes jeg også, det her i dag skal siges, at hvis vi ikke skal være alt for farisæiske, så må vi indrømme, at der